

Insider a outsider

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, přátelé a hosté vítám Vás na těchto bohoslužbách, v první adventní neděli slovy apoštolskými: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen*

Introit (Žalm 5, 2-4)

2 Hospodine, přej sluchu mým slovům, měj porozumění pro mou zneklidněnou mysl.

3 Pozornost mi věnuj, když o pomoc volám, můj Králi, můj Bože, vždyť se modlím k tobě!

4 Hospodine, ty můj hlas uslyšíš zrána, ráno ti připravím oběť a budu čekat.

Píseň: EZ 244 - Pán Bůh je přítomen, klanějme se jemu

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Rut 1, 1-17)

1 Za dnů, kdy soudili soudcové, nastal v zemi hlad. Tehdy odešel jeden muž z judského Betléma se svou ženou a dvěma syny, aby pobýval jako host na Moábských polích.

2 Jmenoval se Elímelek, jeho žena Noemi a dva jeho synové Machlón a Kiljón. Byli to Efratejci z judského Betléma. Přišli na Moábská pole a přebývali tam.

3 Ale Noemin muž Elímelek zemřel a ona zůstala s oběma syny sama.

4 Ti se oženili s Moábkami. Jedna se jmenovala Orpa, druhá Rút. Sídlili tam asi deset let.

5 Oba, Machlón i Kiljón, rovněž zemřeli, a tak ta žena zůstala sama, bez dětí i bez muže.

6 Proto se přichystala se svými snachami k návratu z Moábských polí. Uslyšela totiž na Moábských polích, že Hospodin se opět přiklonil ke svému lidu a dal mu chléb.

7 Odešla tedy se svými snachami z místa, kde přebývala. Když se vracely do judské země,

8 vybídla cestou Noemi obě své snachy: „Jděte, vraťte se každá do domu své matky. Nechť vám Hospodin prokáže milosrdenství, jako jste je vy prokazovaly zemřelým i mně.

9 Kéž vám Hospodin dá, abyste každá našla odpočinití v domě svého muže.“ A políbila je. Rozplakaly se hlasitě

10 a namítaly jí: „Nikoli, vrátíme se s tebou k tvému lidu.“

11 Ale Noemi jim domlouvala: „Jen se vraťte, mé dcery! Proč byste se mnou chodily? Cožpak mohu ještě zrodit syny, aby se stali vašimi muži?

12 Vraťte se, mé dcery, jděte! Vždyť už jsem na vdávání stará. I kdybych si řekla, že mám ještě naději, a kdybych se hned této noci vdala a porodila syny,

13 čekaly byste proto, až by dospěli? Zdráhaly byste se proto vdát? Nikoli, mé dcery. Můj úděl je pro vás příliš trpký: Dolehla na mne Hospodinova ruka.“

14 Tu se rozplakaly ještě hlasitěji. Orpa políbila svou tehyni na rozloučenou, avšak Rút se k ní přimkla.

15 Noemi jí řekla: „Hle, tvá švagrová se vrací ke svému lidu a ke svým bohům. Vrať se také, následuj svou švagrovou!“

16 Ale Rút jí odvětila: „Nenaléhej na mne, abych tě opustila a vrátila se od tebe. Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.

17 Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce! Rozdělí nás od sebe jen smrt.“

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 8 – Zpátky do školy k Ježíšovi)

Sbalte si školní tašku do Ježíšovy školy

Co do ní patří? Rozhodte po zemi pomůcky (sami jako učitelé přemýšlejte, co potřebujete/potřebujeme): víru, zpěvník, Bibli, kříž, lásku, naději, otevřenost, uši, oči... Pro každé dítě „jednu pomůcku“. Děti pak představí to, co „ukořistily“ při hledání v místnosti a zkusí říci, proč je to důležité. Můžete hrát variantně jako hru „až půjdu do Ježíšovy školy, vezmu si s sebou...“, další dítě opakuje a přidává další „rekvizity“, můžete diskutovat, co do tašky patří a co ne.

Píseň: Děkujem ti, Pane Bože

Píseň: EZ 458 - Velebme vždy s veselím Stvořitele svého

Kázání (Rut 1, 16-17)

16 Ale Rút jí odvětila: „Nenaléhej na mne, abych tě opustila a vrátila se od tebe. Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.

17 Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce! Rozdělí nás od sebe jen smrt.“

Bratři a sestry, milí přátelé a hosté.

Přiblížil se adventní čas a já bych Vás rád ním provedl příběhy o biblických ženách, adventních ženách. Dnes jsme otevřeli a četli z osmé knihy Bible, která se jmenuje po ženě jménem **Rút**. Význam jména Rút se vykládá jako **přítelkyně**.

Knihy Rút je krátká a stručně nás seznamuje s jednou **obyčejnou rodinou z Betléma** a s jejími životy v době, kdy v Izraeli soudili soudci. Kniha Rút je spíše takovou „**malou sondou**“ do běžného života prostých lidí, kteří se v nelehké době pouze snažili přežít, a přitom si zachovat svou víru a naději v Hospodina. Celá kniha Rút končí pohledem do budoucnosti – **rodokmenem JK**. Bóaz měl se ženou Rút syna Obéda, který, až dospěl, měl syna Jišaje, který, až dospěl, měl syna Davida. Rút tedy byla prababičkou pozdějšího velkého izraelského krále! A z rodu Davida se o tisíc let později – ve stejném rodném městě Betlémě – **narodil i slíbený Mesiáš**.

Vraťme se ale na začátek našeho příběhu. Rodina, o které zde čteme, je rodina muže jménem Elímelek, která se odstěhovala pryč z Betléma do sprátené země zvané Moáb. Doufala, že se tam snáze uживí, protože v Betlémě nebylo dost úrody. Elímelek odešel se svými dvěma syny, Machlónem a Kiljónem, a také se svou ženou Noemi. Po čase Elímelek zemřel a dospělí synové si v Moábu našli ženy z místních děvčat – jeden si vzal Orpu a druhý Rút. Ale stalo se, že i oba synové, jak Machlón tak Kiljón, zemřeli. Zůstala naživu jen matka Noemi a její dvě snachy, manželky jejich zesnulých synů. Po deseti letech v Moábu se Noemi dozvěděla, že **Hospodin Betlému požehnal** hojností úrody, a rozhodla se tam vrátit. Cestou do Betléma s ní šly i její snachy Orpa a Rút. Noemi je opakovaně odrazovala a chtěla, aby se mladé ženy vrátily a znovu vdaly. Její osud se jí zdál až příliš trpký – dokonce později prohlásila, aby už jí lidé neříkali „**Noemi**“ (líbezná), ale „**Mara**“ (hořká, trpká). A tu svou trpkost chtěla Noemi nést sama. Orpa jí nakonec poslechla, otočila se a vrátila do Moábu. Ale Rút se k ní přimkla celým srdcem, a nejen k ní, ale také k **jejímu Bohu, Hospodinu**. Rút řekla Noemi: „*Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.*“ (Rút 1:16) Rút projevila úžasnou **věrnost, obrovskou oddanost** vůči Noemi. Neopustila ji v době bídy. Doprovázela ji až zpátky do izraelské země do města Betléma.

Betlém – to je místo, spojené s velkými příběhy o záchraně, přicházející od Boha. Betlém je na počátku příběhu krále Davida i Ježíše Krista. Příběh staré Noemi zde naopak měl skončit – a ne zrovna šťastně. Ale i tento příběh má svou **zachránkyni** – je to mladá Rút, která svým odvážným rozhodnutím změnila úděl Noemi.

Rút se stala zachránkyní jedné ženy a vzdala se všech svých jistot i možností, rozhodla se darovat Noemi celý svůj život. A právě skrze **soucit, věrnost a sebeobětování** vstupuje i Bůh do světa. Na to je dobré pamatovat, a hledat Boha nejen ve velkých příbězích, ale i v těch malých, skromných a nenápadných, jako je ten o Rút a Noemi. Protože takové příběhy se zcela jistě odehrávají všude kolem nás – a my do nich můžeme vstupovat. Můžeme tak věřit, že i v dnešním Betlémě, který se stal bolestným znamením různých zdí, bránících porozumění a lidské blízkosti, se objeví nějaký **zachránce, poslaný od Boha**.

Bratři a sestry,

v celé historii lidské existence nejspíš nenajdeme výraznější rozdělení než dělicí čaru mezi **insidery a outsidersy**, „*našimi*“ a „*cizími*“. Stavíme zdi ve snaze docílit toho, aby ti jedni zůstali venku a ti druzí uvnitř. Některé denominace určují, kdo smí být pokřtěn a kdo smí přijímat chléb a víno, kdo smí sloužit slovem, komu byl přislíben život věčný a komu hrozí nikdy nekončící muka.

Nativismus, elitářství, rasismus, sexismus, genderismus... žijeme ve světě, kde se s těmito – ismy nekontrolovatelně roztrhl pytel. Do takového světa mluví dnešní text z Rút tichým, prorockým slovem. Rút, Moábka, cizinka, je přijata do židovské rodiny, stává se její součástí. Opuštěná Noemi se dostává radosti v nalezení **nového společenství**. Kniha Rút je jakýmsi mostem mezi příběhy poutníků a příběhy králů.

A hlavně nám připomíná, že ten veliký král David, v sobě nese geny cizince. Můžeme to vnímat jako adventní připomenutí, že dělicí čary nejsou tak neprostupné. V adventní době nám text nenápadně naznačuje

ještě jednu důležitou věc: že to nejhlubší rozdělení, totiž propast mezi Stvořitelem a jeho stvořením, je přemostěno právě **příchodem Immanuele** – Pán Bůh s námi.

Růt je krásnou ilustrací toho, že jeden z nejjasnějších důkazů o síle Boží vůle přichází v podobě malého balíčku – děťátka. Sám Bůh buduje mosty mezi člověkem a sebou.

Vykročme tedy i my dnes s radostí z toho, že se rozhodovat můžeme, že můžeme volit cesty s otevřeným koncem, že můžeme být spolu a pečovat o ty, kdo nám jsou svěřeni, protože **Bůh je naším zastáncem**. V Kristu pak Zastáncem docela konkrétním a osobním. Osobním strážcem a Přítelem.

Je tedy na každém z nás, jak ten čas trávíme. Zda i tato adventní doba není skvělou příležitostí přehodnotit svoje **priority**. A hlavně nezapomeňte do toho přemýšlení a hledání svého místa zapojit i Boha.

Modlitba

Pane Ježíši, děkuji ti, že jsi přišel mezi nás. Děkuji ti, že jsi za nás zemřel na kříži. Děkujeme Ti, že k nám přicházíš ve všem stvořeném, co je kolem nás, v srdcích lidí, kteří jsou s námi, ve všech smutných i radostných chvílích, které prožíváme. Děkujeme Ti, že jsi naše naděje. Amen

Ticho – 30 sekund

Píseň: EZ 431 - Navštiv nás, Kriste žádoucí

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Z knihy modliteb

Každý ti v tichosti svěřujeme své osobní modlitby...

Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Píseň: EZ 456 - Všichni věrní křesťané, veselme se nyní

Slůvko dětí

Posláni (Příslaví 17, 17)

V každičkém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení.

Požehnání

Ať máš náhled, abys věděl, čím už jsi prošel.

Ať máš výhled, abys věděl, kam jdeš.

Ať máš vhled, abys věděl, kde zacházíš příliš daleko. Amen

Píseň: Komoráček